

[Lysholm Christensen]

me, som er til rådighed, for vi må jo erkende, at pengene ikke er så store i øjeblikket. Vi har i hvert fald ikke mod på at medvirke til at skaffe flere penge på dette punkt. Jeg synes endda, at det er lidt paradoksalt, at vi nu begynder at skære en hel masse på den hjemlige folkeoplysning, så på den baggrund er vi i hvert fald ikke parat til at putte flere penge i denne kasse.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nok er der afspænding i verden, men så megen afspænding er der da heller ikke, at Kristeligt Folkeparti og CD ikke lige skal tage en lille dyst.

Jeg har intet andet sagt i dag, end hvad vi har sagt hele tiden. Jeg har aldrig nogen sinde rettet skytset mod Nordisk Råd eller det praktiske samarbejde i Norden.

Det, jeg har rettet skytset mod, er de mennesker i Danmark, der tror, at dansk kultur og den nordiske kultur står alene her i verden. Der er det stadig væk min påstand, at vi intet nyt fra Norden har fået siden vikingerne. Det har jeg sagt fra denne talerstol før, og det mener jeg stadig væk.

Søren Hansen (S):

En af verdens meget store komponister fylder den 9. juni 125 år. Han fejres over en stor del af verden, i England, i Amerika. I England er der for resten lige – tror jeg – i disse dage ved at blive etableret et stort internationalt institut for denne komponist. Opgaven for instituttet er at forske, at udgive musikken, at udbrede den, sådan at denne verdensberømte komponist kan nå endnu længere ud, end han allerede er nået.

Han er kendt i hele verden, men ikke ret meget hos os selv. Det er ikke, fordi komponisten er hverken østriger eller tysker eller spanier eller russer. Komponisten er faktisk så dansk, som man overhovedet kan være. Hans navn er Nielsen.

Carl Nielsen, et åndfuldt guldæg, der blev lagt lige midt i vores egen andegård. Alligevel er det alle dem derude, Sir John Barbarolli og hans orkester i Manchester og Bernstein og New York Filharmonikerne og nu folkene bag i England, der skal komme og fortælle os her i Danmark, at sådan et beåndet guldæg har vi fået lagt her hos os. Og alt imens står vi tilbage stort set uden rigtig at foretage os noget.

Det lille eksempel med en stor dansker viser for det første, at vi har en soleklar kulturpolitisk forpligtelse, men jo også en mulighed i denne omstændighed. Men det viser også, at når vi ikke gør noget, går vi glip af en masse muligheder, også en hel masse økonomiske muligheder, som sådan en komponist eller sådan et guldæg kan lægge af sig. Det er tosset at overlade det til andre. Og det er det, vi gør, og det er det, vi har gjort.

Dette eksempel rammer naturligvis den nuværende kulturminister, men med tilsvarende styrke rammer det tidligere kulturministre, herunder også tidligere socialdemokratiske kulturministre; måske lige med den forskel, at nu er det altså i denne ministers tid, at han kommer til at fylde 125 år. Men som sagt rammer det både den nuværende og tidligere kulturministre, at det står sådan til.

Men når det kommer til stykket, er det måske først og fremmest en anklage mod den danske mentalitet: Her må vi ikke være noget, selv om vi er det! Og i hvert fald må vi ikke være noget, hvis man er det lidt seriøst. Det går bedre, hvis man er bestyrer af et tv-program.

Eksemplet viser, hvordan det går, når vi ikke sætter kraft, når vi ikke sætter evne, når vi for den sags skyld ikke sætter ånd ind på at udnytte det åndrige, der lykkeligvis indimellem tilsmiler også dette land.

Forudsætningen for at udveksle, for at eksportere vores kunst og vores kultur er, at vi bliver meget bedre til at kende eksistensen af geni og talent her i landet og så at pleje og udvikle det geni og det talent, der er til rådighed. Det skulle vores kulturpolitik se at blive meget, meget bedre til. I stedet for fremsyn på punkter som disse synes jeg, der mere og mere er tendens til – det synes jeg også debatten her i og for sig peger på – at det er et pernittengrynet bogholderprincip, der styrer udviklingen. Vi ville komme meget, meget længere, hvis vi lod begejstringen og erkendelsen af geni og talent være styrende, og som sagt: Hvis ikke vi selv opdager det, så er der folk ude omkring, der er kvikke nok til at opdage talenterne også på vores boldgade. Det er tosset, at vi overlader indlysende danske kulturopgaver til andre end os selv.

Med disse ord vil jeg gerne give hr. Duetoft ret i den påstand, hr. Duetoft fremførte i sin ordførertale, nemlig at den største fare for